

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i A.-L. During, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, str. 1) i rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa – Dopuszczenie przez władze krajowe stosowania sieci typu „thonaille”, mimo wspólnotowego zakazu stosowania pławnic skrzelowych o długości równej lub większej niż 2,5 km – Brak systemu skutecznej kontroli, który zapewniałby przestrzeganie tego zakazu

Sentencja

- 1) Wstrzymując się od kontroli, inspekcji i nadzoru połowów pod kątem zakazu stosowania pławnic skrzelowych przy połowie określonych gatunków oraz nie zapewniając podjęcia stosowanych działań w odniesieniu do osób odpowiedzialnych za naruszenia przepisów wspólnotowych w dziedzinie stosowania pławnic oskrzelowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 2 i 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2847/1993 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2846/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. oraz art. 23 ust. 1 i 2, art. 24 i art. 25 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2008 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowacji

(Sprawa C-507/08)

(2009/C 102/12)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito, J. Javorský, K. Walkerová)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Słowacka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 249 ust. 4 traktatu WE i art. 2 decyzji Komisji z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s. [notyfikowana jako dokument nr C(2006) 2082 (¹)], nie wykonując wspomnianej decyzji;

— obciążenie Republika Słowacka kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej decyzji z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s., Komisja stwierdziła, że środki przyjęte na rzecz tej spółki przez Republikę Słowacką stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE i że pomoc ta jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. Jednocześnie wezwała ona Republikę Słowacką do przyjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania bezprawnie udzielonej pomocy.

Do chwili obecnej pomoc udzielona na rzecz Frucony nie została zwrócona.

Pomoc państwa została udzielona Fruconie w postaci umorzenia zobowiązania podatkowego, które zostało zatwierdzone przez sąd w ramach postępowania układowego. Republika Słowacka próbowała dochodzić sędownie zwrotu bezprawnie udzielonej pomocy. Sąd pierwszej instancji oddalił skargę, uzasadniając to m.in. tym, że zobowiązanie Frucony do zwrotu długu organom skarbowym wygasło z mocy prawa. Sąd apelacyjny utrzymał w mocy wyrok pierwszej instancji, uzasadniając to m.in. tym, że postanowienie w sprawie układu nie może być rewidowane, ponieważ jako *res judicata* musi być respektowane przez wszystkie organy, w tym sąd apelacyjny, i że Komisja nie uwzględniła w swojej decyzji przepisów kolizyjnych prawa krajowego dotyczących postępowania upadłościowego i egzekucyjnego.

Wyroki obu sądów stoją na przeszkodzie bezzwłocznemu i skutecznemu wykonaniu decyzji Komisji.

Nie wystarczy, aby Republika Słowacka skorzystała z wszystkich przysługujących jej środków. Wynikiem zastosowania tych środków musi być skuteczne i bezzwłoczne wykonanie decyzji, w przeciwnym razie należy założyć, że Republika Słowacka nie wypełniła swoich zobowiązań. Naruszenie obowiązku odzyskania przez państwo członkowskie ma miejsce, kiedy kroki podjęte przez to państwo członkowskie nie miały żadnego wpływu na faktyczny zwrot danej kwoty.

(¹) Dz.U. L 112 z 30.4.2007, s.14.

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy obywatel turecki może powołać się na wynikającą z układu stowarzyszeniowego swobodę przepływu pracowników w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 także wtedy, gdy ustanie cel pobytu towarzyszący jego przyjazdowi (w tym przypadku dołączenie do małżonki), a nie istnieją żadne inne, zasługujące na ochronę interesy, które przemawiają za pozostaniem w państwie umawiającym się, a możliwość kontynuowania pracy w państwie umawiającym się w niewielkim wymiarze czasu pracy nie może być uznana za motyw do pozostania, gdyż brak jest w szczególności poważnych starań w celu osiągnięcia integracji gospodarczej bez korzystania ze świadczeń socjalnych w celu zapewnienia środków utrzymania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 12 stycznia 2009 r. – Hava Genc przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-14/09)

(2009/C 102/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hava Genc

Strona pozwana: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy obywatel turecki, legalnie zatrudniony na rynku pracy państwa członkowskiego i wykonujący stale na rzecz innej osoby, pod jej kierownictwem, określone czynności, które mają swoistą wartość ekonomiczną i za które otrzymuje w zamian wynagrodzenie, posiada status pracownika zgodnie z art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG-Turcja (decyzja nr 1/80), również w sytuacji, gdy wymiar jego czasu pracy wynosi jedynie ok. 14 % pełnego wymiaru czasu pracy wynikającego z układu zbiorowego (w tym przypadku 5,5 godziny tygodniowo z 39 godzin tygodniowego czasu pracy), a dochód osiągnięty wyłącznie z tytułu tej działalności zarobkowej pokrywa jedynie ok. 25 % sumy, która – zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego – jest konieczna w celu zapewnienia środków utrzymania (w tym przypadku ok. 175 EUR z ok. 715 EUR)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 2 lutego 2009 r. – Rosenbladt przeciwko Oellerking Gebäudereinigungsges

(Sprawa C-45/09)

(2009/C 102/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gisela Rosenbladt

Strona pozwana: Oellerking Gebäudereinigungsges. mbh

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy po wejściu w życie Allgemeinen Gleichbehandlungsgesetzes (ramowej ustawy o równym traktowaniu, AGG) zbiorowe przepisy prawa pracy, które różnicują według cechy wieku są zgodne z zakazem dyskryminacji ze względu na wiek zawartym w art. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹), chociaż AGG wyraźnie (jak to miało miejsce wcześniej w § 10 zdanie trzecie pkt 7 AGG) tego nie przewiduje?